

XIN
ĐỪNG
QUÊN

Tiểu Tiểu

TVNT
thuvientranh.com

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương Cuối

XIN ĐỪNG QUÊN

Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Tôi nhìn lướt qua Tiểu Bao đến truyề tin, sau đó ngoảnh lại gọi Hương nhi: “Hương nhi, em tìm cho ta một bộ quần áo nam r ấ chuẩn bị ra ngoài phủ.”

“Thái tử phi, nương nương muốn đi đâu ạ?” Tiểu Bao cất cao cái giọng vọt đực của mình: “Nương nương ơi, người nên nghe lời Thái tử đi ạ!”

Tôi ngoáy lỗ tai: “Tiểu Bao này, hôm qua C ầm nhi còn định để ta nói cho người biết...”

“Nương nương đi ngay đi ạ, nô tài không biết gì cả.”

“Thật không?”

“Dạ, nô tài sẽ báo lại cho Thái tử rằng nương nương đang ở trong phòng thành tâm hối lỗi. À... thế C ầm nhi nói gì vậy ạ?”

“...”

Tô Du ghét tôi, cho nên dẫu tôi đã làm rất nhiều chuyện quá đáng, chàng cũng chẳng muốn lãng phí thời gian tranh cãi với tôi. Tôi hiểu rõ đi ều này nên không sợ phạm vào địa vị của chàng.

Rõ ràng không chỉ có mình tôi hiểu đi ều này nên khi tôi đường hoàng chạy ra khỏi phủ Thái tử l ần nữa, một loạt thị vệ gác cửa đ ều ngoảnh mặt làm ngơ coi như không thấy tôi.

Làm mặt xấu với bọn họ mà bọn họ chẳng có phản ứng nào khiến tôi cảm thấy quá mất mặt, thà chạy đến lầu Hương Mãn xem ông già đầu tóc bạc phơ huơ chân múa tay kể chuyện ma quỷ còn vui hơn.

Lầu Hương Mãn cực kì đông đúc, không giống những quán rượu khác nay đây mai đó, đi đâu này phải kể công của ông già kể chuyện đầu tóc bạc phơ.

Hôm nay tôi đến hơi muộn, bởi ông già đã khai màn. Tôi tìm một chỗ ngồi xuống rồi gọi một đĩa lạc.

Có đi đâu bầu không khí trong quán hôm nay hơi lạ, tôi mỉm cười với chàng trai bên trái, tên đó đảo lạng mặt né tránh; tôi lại mỉm cười với ông già bên phải, ông ta toát mồ hôi ngoảnh ngay sang chỗ khác; tôi đứng lên nhìn quanh một vòng, đám người nhìn lên xung quanh tôi đồng loạt nghiêng đầu nhìn qua chỗ khác.

Tôi sờ mặt mình, tin chắc rằng nó sẽ không còn hi sinh trong cuộc chiến ác liệt với Tô Du lần trước đâu.

Tại sao hôm nay không có người nào tiếp đãi nhỉ?

Ôi, chỉ cần về sớm hơn chút là được.

Tôi lưu luyến nhìn người kể chuyện râu tóc bạc phơ khi phải rời khỏi lầu Hương Mãn, sau đó rẽ vào một con ngõ nhỏ và vào quán rượu.

Vừa trông thấy khách quen tôi đây, bà chủ quán bèn đon đả bưng thịt bò và hai bầu rượu lên. Tôi cầm một cái rỗng dốc vào miệng uống. Rượu ở đây vẫn ngon như thế, nồng nàn hương thơm làm người ta càng tỉnh táo.

Rượu chỉ còn non nửa, một ông lão râu tóc bạc phơ đã ngồi đối diện với tôi tự lúc nào.

Tôi cười hỏi: “Sao ông đến nhanh vậy, hôm nay không kể chuyện ư?”

“Còn không phải để xem nhóc đến à... Sao còn chưa cho ta bầu rượu này!”

Ông ấy nói được nửa câu đã bị tôi đập cái tay đang muốn rót vào bầu rượu.

Tôi đẩy đĩa thịt bò đến trước mặt ông ấy: “Rượu không cho được, còn thịt thì ông cứ thoải mái. Chỉ cần ông không sợ bị người khác chỉ trích vì tranh giành đồ ăn với cháu và không ai đến nghe ông kể chuyện nữa là được.”

Ông ấy đáp: “Không sợ, có nhóc kể cho ta là được rồi.”

Tôi cười, day day cái đầu đang chệnh choáng: “Ông già, ông bảo cháu nên làm thế nào đây? Cháu chỉ thích Tô Du, còn chàng lại thích người khác. Tại sao có nhiều người ghét cháu vậy chứ?”

Ông ấy không đáp vì đang bận ăn thịt, mãn nguyện gật đầu: “Ừm, hôm nay thịt nấu vừa tới.”

Tôi hỏi tiếp: “Chẳng lẽ là do cháu chia rẽ Tô Du và Khinh Ninh... Ha ha, nếu không chia rẽ bọn họ thì sao Tô Du mới nhìn cháu.”

Ông già vẫn cứ ăn thịt, chả thèm nhìn tôi lấy một cái.

Tôi không nói nữa, quán rượu im ắng hẳn. Tôi cảm thấy thật vô vị, trời đã tối bèn sửa sang lại quần áo trên người: “Ông già, trong lòng cháu luôn có nỗi nhớ nhung da diết, và có cảm giác đi đâu gì đó đang xảy ra. Cháu vừa muốn thôi nhớ nhưng lại vừa không muốn.”

“Nhóc con.” Ông già gọi tôi lại: “Thôi cũng tốt. Máy đưa đầu không sai, đầu do duyên phận trên người.”

Tôi ngoảnh lại nhìn ông ấy: “Có một số thứ cháu không muốn nói, cũng không muốn làm, thế nhưng chuyện đã cần cũng đã làm, đi đâu cần nói cũng đã nói, vậy cháu nên làm gì tiếp theo đây?”

Ông lắc đầu: “Nhóc con, cháu là con gái. Đừng tự hạ thấp chính mình.”

“Cháu đâu có!” Tôi phản bác.

Tôi không hề tự hạ thấp bản thân, chẳng qua tôi chỉ muốn tìm một phương thuốc để huyền hoặc mình thôi.

Ông già thở dài, không nói nữa. Tôi vẫy tay chào ông, dọc theo con ngõ nhỏ một mình đi về phủ Thái tử.

Trời tối đen như mực.

Trong phủ rất im ắng, tôi chợt nhớ hôm qua Hương nhi hỏi mình có muốn tham gia bữa tiệc của Cảnh phi không, khi đó tôi đang hoang mang nên trả lời không muốn.

Cảnh phi là dì của Tô Du, có lẽ đêm nay Tô Du dẫn Khinh Ninh đi dự tiệc, thảo nào trong phủ không có ai. Tôi không đi, thế nào Cảnh phi cũng sẽ nhắc nhở mấy ngày.

Chẳng sao, xưa nay tôi đã không hợp với bà ấy lắm. Tôi không đi, bà ấy càng đỡ phải phiền lòng.

Vào cửa, lính gác không hề nhìn tôi, vẫn nhớ để một khe cửa nhỏ cho tôi vào. Ngược lại tôi đưa cho bọn họ chút đồ ăn hồi sáng.

Hôm nay không có Tô Du và Khinh Ninh ở đây, trong cái phòng ăn Thái tử phi là tôi đây chưa từng thất lễ bao giờ, mấy chục đĩa thức ăn được đặt đây ắp trên bàn, tôi ăn cái nào cũng không ngon miệng nên chỉ động đũa vài món rồi giờ tay bảo người hầu thu dọn.

Tắm rửa xong, tôi chuẩn bị đi ngủ.

Khi dọn dẹp quần áo cho tôi, Hương nhi ngửi thấy mùi rượu, lông mày lập tức chau lại đến mức có thể vắt được ra nước. Tôi sợ em ấy cản nhắc chuyện mình đi uống rượu bèn nhảy xuống giường, thổi tắt nến rồi đẩy em ấy ra ngoài.

Kết quả là, tuy tôi tránh được lời căn nhắc của Hương nhi nhưng lại quên dặn Hương nhi đóng cửa sổ cho mình. Trời khuya, gió lạnh thổi vù vù vào phòng, tôi che kín người vẫn lạnh.

Tôi sợ ma nên không dám ra đóng cửa sổ, đành nằm trên giường chịu cơn run.

Lạnh nên không ngủ được, tôi bắt đầu nhớ đến Tô Du.

Có lẽ khắp đất nước này cũng chỉ có duy mình tôi dám gọi thẳng tên của Thái tử điện hạ.

Tô Du cười đẹp lắm, không ngờ ở trong gia đình hoàng tộc đầy cam bẫy này lại có người có nụ cười và ánh mắt sáng tựa bầu trời vậy.

Tôi đã bị nụ cười ấy cuốn hút ngay từ lần gặp đầu tiên.

Khi ấy, chúng tôi còn chưa quen nhau.

Với tôi, chàng chỉ là một Thái tử nước lạ, người chồng tương lai của tôi sẽ do chính phụ vương tự tay tuyển chọn và cũng chính là người quan trọng đưa tôi ra khỏi cái lãnh cung, nơi lạnh lẽo mẹ tôi đã bầu bạn hơn mười năm trời ấy.

Còn với chàng, tôi chỉ là một công chúa hòa thân, một con cò nhất định sẽ bị vứt bỏ, đờng thời cũng là một cái đinh trong mắt chàng và Khinh Ninh.

Mỗi người chúng tôi đều có toan tính của riêng mình, đây là một cuộc chiến, ai đánh tan rã hết thủy vũ trang của đối phương trước là người thắng.

Và cuối cùng tôi là kẻ thua, thua bởi người trao nụ cười đầu tiên khiến tôi đắm chìm ấy.

Cũng ở một nơi lạnh lẽo như vậy, tôi ghì chặt lấy người mẹ phát điên của mình để cố ngăn bà lại. Bà cắn tôi đến chảy máu, vậy mà cung nhân chỉ

hững hờ nhìn, không mảy may quan tâm. Có lẽ ai cũng đoán được, thân phận Công chúa này của tôi cũng chỉ là hữu danh vô thực mà thôi.

Lúc ấy đôi mắt tôi đỏ ngầu, còn Tô Du bình tĩnh mỉm cười, ôm chầm lấy mẹ từ trong lòng tôi, chàng vỗ về, bà dần dần yêu tĩnh lại.

Thật sự đến nước bước này tôi chẳng còn gì nữa...

Tôi cứ ngỡ mình đã gặp được một người chồng tốt song đã quên mất nó chỉ là một ván cờ, chỉ cần là kẻ thắng thì dầu có dùng bất cứ thủ đoạn gì cũng đều quang minh chính đại.

Mà giờ đây chúng tôi đã quen biết nhau nhưng chẳng thể ở gần bên. Tôi biết mình chỉ là quân cờ chính trị không hơn không kém, còn chàng đã có tình yêu đích thực trong lòng.

Bên ngoài tôi làm tròn bốn phận vai Thái tử phi này nhưng trong sâu thẳm cõi lòng luôn khát khao những đi đâu tầm thường nhất, mỉm cười với chàng.

Có lẽ chẳng bao lâu nữa tôi sẽ tìm một cơ hội rời xa và từ đó chúng tôi sẽ không còn gặp nữa.

Tôi choáng váng nghĩ đến đi đâu này. Ai đó bước vào đóng cửa sổ cho tôi và còn đắp chăn nữa. Gió lạnh không còn thổi vào, tôi co người vào trong chăn, khẽ lẩm bẩm cảm ơn với người ấy.

Có thể là Hương nhi, chỉ em ấy mới hay lo lắng cho tôi khi đêm xuống. Mà không biết Tô Du đã trở về chưa. Có lẽ ngày mai tôi nên đi xin lỗi hẳn, suy cho cùng việc đập vỡ bình hoa của người ấy vẫn là lỗi của tôi.

XIN ĐỪNG QUÊN

Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Hôm qua mất ngủ nên sáng nay tôi dậy hơi muộn. Khi đến phòng nhỏ ăn sáng, Khinh Ninh và Tô Du đã ăn trước từ lâu.

Khi vào phòng bước chân của tôi không lớn cũng không nhỏ, vậy mà Tô Du làm như không thấy tôi.

Chàng cúi đầu bóc vỏ tôm rồi để vào trong bát của Khinh Ninh.

Chà chà, Thái tử điện hạ tự tay làm, ân sủng này đâu dễ thấy được.

Tôm được bóc vỏ cẩn thận, trong bát của Khinh Ninh chứa đầy thức ăn.

Tôi ho mạnh thêm một lần nữa, người anh em, nếu không nhìn tôi thì đừng mong tôi xin lỗi anh.

Được rồi, Tô Du vẫn phớt lờ tôi, rồi, vậy lời xin lỗi không còn giá trị nữa rồi.

Quả thật khi Khinh Ninh thấy tôi bước vào đã vội đứng dậy hành lễ với tôi, đồng thời tôi chắc chắn rằng hầu gái bên cạnh cô ta đã lờm mình.

Than ôi, dạ dày Thừa tướng có thể chèo thuyền nữa là, tôi là Công chúa nên chẳng thềm chấp nhật với cô ta.

Tôi ngoan ngoãn tìm chỗ thích hợp, cách Tô Du hai cái ghế đồng thời cách Khinh Ninh hai cái ghế.

Bữa sáng hôm nay là cháo sò điệp, bánh mọc lan và các loại bánh tương tự, theo phong cách dân gian khá mới mẻ, chỉ là tôi không thích ăn.

Tôi đảo đảo bát cháo sò điệp, con người đảo tròn, không tìm thấy bánh hạt dẻ yêu thích của mình.

Tô Du bóc tôm xong, ngược lên nhìn tôi, lạnh lạnh nói:

– Đừng ngó nữa, hôm nay không có bánh hạt dẻ đâu.

Tôi có một ít cháo trong miệng:

– Tại vì Khinh Ninh không nói nó ngon vào mấy ngày trước ư?

Tô Du tự nhiên gõ đũa vào bát của Khinh Ninh:

– Hôm nay Ninh nhi muốn ăn tôm. Vả lại... – Chàng chỉ đũa vào bát của tôi – Cô không ăn ngon, lần nào bánh hạt dẻ cũng bị một mình cô ăn hết. Đừng ăn đờngọt thay cơm, cẩn thận mất vị giác.

Tôi có bị mất vị giác thì liên quan gì đến anh? Tôi còn đang định đấu tranh bữa sáng cho bản thân, thì Tô Du đã nhanh miệng hơn:

– Cô còn muốn nói gì nữa? Hay là muốn ăn canh như ý thả châu buổi trưa, bánh tứ hỉ bát bảo buổi tối?

Tôi bực bội, đập mạnh đôi xuống xuống bàn:

– Khỏi, tôi không ăn cơm của ngài là được rồi.

Dứt lời tôi lập tức rời khỏi.

Tôi và ông già vẫn ngồi ở quán rượu trong con ngõ nhỏ, tôi vẫn gọi hai bầu rượu và một đĩa thịt như thường lệ.

Hôm nay ông già vẫn lái nhải chuyện đông tây, kể cho tôi nghe rất nhiều rất nhiều chuyện, tôi cũng chăm chú nghe từng chuyện một.

Khi thịt trong đĩa sắp hết, ông già bỗng nhiên nhấc bầu rượu lên rót vào chén, cười nói với tôi:

– Nhoc con, sau này ta sẽ đưa cháu về quê ta sống cùng nhau nhé?

Tôi bật cười, hỏi lại:

– Ở đó có gì tốt ạ?

– Non xanh, nước biếc. – Ông già đáp.

– Hay quá! – Tôi thốt lên.

Ông già lắc đầu rượu, nhìn tôi:

– Cháu có tiếc Thái tử không?

– Không buông bỏ được thì không phải là cháu. Ông già, chỉ có hai người chúng ta thôi sao?

Ông già lắc đầu:

– Không, còn có sư đệ của ta nữa.

– Ông còn có sư đệ à? – Tôi ngờ vực hỏi.

– Ờ, nó là danh y nổi danh lấy lừng.

Bỗng dưng tôi vô cùng tò mò, nhưng ông già đã cản tôi lại bằng một câu hỏi:

– Nhoc sẽ được gặp mặt nó sớm thôi. Trời cũng tối rồi, nhóc mau về nhà đi.

– Sẽ được gặp mặt sớm thôi là sao ạ?

– Bí mật không thể bật mí. Nhoc cứ chờ đi. – Ông già trả lời đầy bí hiểm.

Gần như tôi về phủ Thái tử trong trạng thái mơ mơ hồ hồ. Danh y à, không biết mặt mũi ra sao?

Trái lại mấy ngày nay tôi nhàn rỗi đến phát điên. Tuy bữa sáng không có bánh hạt để ăn nhưng may là Tô Du vẫn còn nhân tính, ít nhất bữa trưa và bữa tối còn có đờyêu thích của tôi.

Một buổi tối nọ, anh ta còn để lại một chiếc túi chứa đầy bánh gạo nếp cho tôi để ăn khuya khiến tôi hơi hoang mang. Giả như tôi có thể quên đi câu “Đây là đờ Thái tử không ăn” thì càng hoàn hảo hơn.

Mấy ngày nay tôi không hề gặp Tô Du, kể cả trong bữa ăn.

Tôi đã nói chuyện với ông già nhiều lần, mỗi khi tôi đề cập đến vị danh y nọ, ông ấy lại dùng chiêu Thái Cực khiến lòng tôi ngứa ngáy vô cùng.

Hôm nay khi tôi rời khỏi lầu Hương Mãn, dường như ông trời không hiểu lòng tôi mà trút xuống một cơn mưa rào. Chẳng biết ông già đứng đằng sau tôi từ khi nào, bí hiểm nhìn bầu trời u ám và nói một câu:

– Sắp đến rồi.

Tôi cảm thấy khó hiểu, tỏ vẻ vô tình buông một câu:

– Điên rồi!

Không biết có phải hôm nay ông già bị hình tượng cao thâm khó dò ảnh hưởng hay không mà tôi bất chợt nhớ đến mẹ mình trong mơ, gương mặt xinh đẹp có thể khiến tất cả hoa trong vườn thượng uyển nở rộ.

Từ khi tôi có nhận thức, mẹ đã nửa điên nửa dại, khi tỉnh táo khi trầm tư không nói.

Tôi luôn cảm thấy bà là người đẹp nhất khi tỉnh táo, bởi vì tôi không phải lo lắng bản thân sẽ bị bà cắn.

Tên của tôi là Vong Nhan, cung nhân nói cái tên này chính là bằng chứng không chung thủy của bà, và tôi chính là một vết nhơ.

Có một lần tôi đã hỏi bà khi bà ngẩng một mình nhìn xa xăm trong đình, tại sao tên tôi là Vong Nhan, biểu hiện của mẹ tôi dịu lại, kiên nhẫn giải

thích:

– Bởi vì ta nhớ như in hình bóng một người.

– Nhưng mà, Vong Nhan à, rõ ràng ta đã quên mất gương mặt người ấy rồi.

Giọng mẹ tôi bỗng nhẹ bẫng:

– Ha, đã quên mặt ư? Ta nhớ như in gương mặt chàng thế nào, chàng... ha, tại sao ta quên mất, ta không thể nhớ chàng trông như thế nào nữa!

Và rồi, một loạt rắc rối xảy ra.

Trước một đêm mẹ qua đời, chỉ có một mình tôi ở bên mẹ trong lãnh cung lạnh lẽo đó. Đêm ấy mẹ tôi tỉnh táo đến lạ, bà nằm cùng một chiếc gối với tôi, nói với tôi thật nhiều, thật nhiều. Có liên quan đến phụ hoàng, có liên quan với người ấy.

Mặc dù mẹ không thể nhớ khuôn mặt của người đó, nhưng mọi thứ về ông ấy lại nhớ như in, từng chút từng chút một.

Cuối cùng, khi tôi đang mơ màng, mẹ đã ghé sát bên tai tôi và nói, tôi là món quà tốt nhất bà đã nhận được, nhờ có sự tẫn tại của tôi bà mới có thể sống được ngàn ấy năm, tại nơi không có người ấy.

– Nhóc con, đứng lên đi! Đến nơi rồi! – Giọng nói như sấm rền kéo tôi thoát khỏi cơn mơ.

Tôi choàng tỉnh, thấy ông già râu trắng bạc phơ đang đứng trong phòng mình mà sợ hãi đến nỗi vút cái gối đến, vừa vịn đáp xuống mặt ông già.

Ông già nghiêm nghị vút gối ra khỏi mặt mình, nói với tôi:

– Nhóc con, đến rồi! Tuy ta có thể nhìn ra số mệnh của cháu nhưng số trời đã định, người phạm khó có thể thay đổi được. Ta được chỉ định phải giúp cháu thì cần phải có một số thứ. Hãy nhớ kỹ, trong khoảng thời gian này đừng đừng ý làm bất cứ việc gì với ai.

Tôi nhìn ông ấy bằng ánh mắt đầy kì lạ:

– Ông già, ông nói cái gì sắp đến cơ? Sắp đến á, cháu không hiểu gì cả.

– Trên đời luôn tồn tại oan nghiệt khó giải quyết, nhưng ta sẽ không để cháu bị thương đâu. Nhóc con, hãy tin tưởng ta!

– Sao ông biết? – Tôi hỏi ngược lại.

– Nhóc con, hãy nhớ lấy những lời của ta, một chữ tình ảnh hưởng cả cái sống và cái chết. – Dứt lời, ông lão nhanh nhẹn rời khỏi căn phòng.

Oan nghiệt? Oan nghiệt gì đây? Tôi và Tô Du gặp nhau là oan nghiệt ư?

Hết chương 2

XIN ĐỪNG QUÊN

Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Khinh Ninh bị ốm, ốm rất nặng, quá đột ngột.

Do lo ngại lời nói của người khác nên tôi vẫn không dám đến thăm cô ấy. Trên thực tế, rất nhiều người đang đề phòng tôi sẽ làm chuyện mờ ám vào thời gian này.

Ấy thế mà Tô Du phái người đưa lời nhắn, bảo tôi ghé thăm cô ta.

Tôi quyết định đi vào lúc hoàng hôn, buổi sáng ghé qua có rất nhiều tiêu thư khuê các có quan hệ tốt với Khinh Ninh, tôi không thể không ra khỏi phủ để tránh.

Tôi vừa tránh phải nghe lời đàm tiếu của những đứa con gái này, mà tôi cũng cần ra ngoài tìm ông ra hỏi mấy thứ bản khoản trong mấy ngày nay.

Điều kỳ lạ là ông già đã không đến kể chuyện ở lầu Hương Mãn trong mấy ngày nay, chẳng lẽ ông ấy thực sự phải đi lấy thứ có thể giúp tôi ư?

Tôi cất biểu hiện trên mặt, đẩy cửa bước vào căn phòng của Khinh Ninh. Tô Du – người chăm sóc Khinh Ninh trong vài ngày qua – đang nằm ngủ trên chiếc ghế nhỏ bên cửa sổ.

Khinh Ninh thấy tôi, yếu ớt cười, làm động tác hành lễ bằng tay.

Tôi hiểu ý gạt đầu, ghé đầu đến sát bên tai lắng nghe cô nàng nói chuyện.

Giọng nói của cô ấy rất nhẹ, nhẹ đến mức tôi gần như không thể bắt được nó.

Cô ấy nói:

– Chị ơi, em có thể gọi chị là chị Thanh không? Thật ra em vẫn muốn gọi chị như thế, nhưng sợ Công chúa ghét bỏ. Em biết, chỉ vì quan hệ của em mà cho đến tận bây giờ Công chúa chịu nhiều áp lực.

Tôi mỉm cười lắc đầu.

Khinh Ninh nắm tay tôi, nói tiếp:

– Thái tử đối xử với em rất tốt, nhưng em lại không biết trái tim anh ấy đã trao cho ai, có lẽ...

Tô Du đột nhiên tạo ra tiếng động nhỏ, Khinh Ninh định nói bỗng nhiên quay ngoắt đầu sang một bên.

– Không sao, không nói cũng không sao. Chị à, nhờ chị đưa Thái tử về phòng nghỉ ngơi, anh ấy bị ốm sẽ không tốt đâu.

Dứt lời, cô ấy nhắm nghiền mắt.

Tôi cực kì bối rối, rất muốn biết lời nói ấy của Khinh Ninh nhưng tôi không tiện hỏi lại.

Bây giờ càng vướng víu hơn chính là phải dìu Tô Du về phòng, tôi định cầu cứu xung quanh nhưng phát hiện ra người trong phòng đã lui xuống từ bao giờ.

Mất công mất sức dìu Tô Du đang nửa tỉnh nửa mê trong giấc mơ ra khỏi căn phòng của Khinh Ninh, tôi vội tay gọi Hương nhi đến giúp đỡ song con bé lại mỉm cười duyên dáng rồi dẫn đám người hầu đi khỏi.

Tôi nhớ nước bọt, mình đang nuôi ong tay áo ư? Hô hấp của Tô Du dần đập bên mặt, một tay tôi đỡ eo hắn, còn tay kia đặt cái đầu xuống bờ vai mình, chẳng khác nào chân bạch tuộc.

Mặt tôi đỏ bừng, bối rối rút tay lại, thậm chí nhớ đàn ông con trai da dẻ trắng trẻo như thế.

Tiếng cười khe khẽ vang lên, tôi ngoảnh lại thì thấy Tô Du đã tỉnh táo và đang cười tôi. Hắn hỏi:

– Sao mặt đỏ thế?

Tôi bình tĩnh đẩy Tô Du ra khỏi vai mình, nói chắc nịch:

– Anh nhìn lầm rồi.

– Thật không? Bản cung lại không nghĩ vậy. – Tô Du bỗng đứng ghé sát mặt tôi, nhìn chăm chú vào mắt tôi và nói bằng một giọng điệu đầy cảm dỗ
– Nói cho ta nghe đi.

Tên này bị ám đầu thật rồi, ấy thế mà lại nói chuyện với tôi bằng giọng điệu này.

Thấy tôi không đáp, hắn cũng chẳng ngại bèn thay đổi chủ đề

– Vong Nhan, bất kể xảy ra chuyện gì cô đầu sẽ giúp ta chứ?

Tôi nhìn thẳng vào mắt Tô Du:

– Anh nghĩ tôi có nên giúp đỡ người mình ghét không?

– Có. – Tô Du đáp.

Tôi bật cười, quay gót bước đi.

– Ta đã mời danh y Yến Thanh đến khám bệnh cho Kinh Ninh. – Âm thanh của Tô Du vang lên từ đằng sau.

Bước chân của tôi thoáng khựng, danh y Yến Thanh ư? Ông già từng nói sự đệ của mình là danh y. Danh y trên đời này cũng nhiều quá!

Danh y quả không hổ là danh y, trong ngày đầu tiên đến phủ Thái tử đã chẩn đoán được bệnh của Kinh Ninh nhưng chưa ra đơn thuốc.

Ngày hôm sau, từng người trong phủ Thái tử đều bị gọi vào phòng Yến Thanh, về mặt cực kì trang nghiêm sau khi ra ngoài.

Tất nhiên không ai dám mời tôi đến chỗ Yến Thanh. Sự tò mò của tôi trở dậy, tôi né tránh ánh mắt của Hương nhi lén lút nhòai người lên bệ cửa sổ nhìn lén Yến Thanh.

Không ngờ bị Yến Thanh phát hiện ra, tôi đành phải bước vào.

Yến Thanh trẻ hơn tôi nghĩ, có lẽ chỉ bằng tuổi mẹ tôi, gương mặt ấy khiến tôi cảm thấy hơi quen.

Khi nhìn thấy tôi, ông ta hỏi:

– Các hạ là người nào trong phủ?

– Ông đoán xem? Ta là người quan trọng trong phủ Thái tử. – Tôi cười đáp.

– Không giống. – Anh ta lắc đầu.

– Sao lại không giống? – Tôi hỏi lại.

– Một miệng, một đôi mắt, không có gì lạ cả.

– Ai cũng chỉ có một cái miệng, một đôi mắt, chẳng lẽ có người có tận ba mắt cơ à? Thế thì chẳng phải người mà là Nhị lang thầ. – Tôi gãi mũi.

Anh ta cũng cười, nói:

– Ta có thể được coi là người đó. Thuốc dẫn có thể chữa bệnh cho Kinh Ninh phu nhân ở ngay trong phủ, sẽ tự động đưa tới cửa. Cô vừa vặn phù hợp với tính toán này, cô có đồng ý để ta chẩn đoán xem có phải cô đến giúp đỡ bệnh nhân của ta không?

Tôi cười, hỏi:

– Dựa vào đâu mà tiên sinh cho rằng ta sẽ đ ồng ý? Mà người có thể tự do đi dạo trong phủ như ta thì tất nhiên là người của Thái tử, thậm chí còn có thể có thù ghét với người bệnh của ông đấy.

Ông ta nói chắc nịch:

– Người khác thì không, nhưng cô sẽ đ ồng ý. Bởi vì cô giống một người bạn cũ của ta.

Dứt lời, Yến Thanh lấy một cái bát nhỏ ở sau lưng ra, trong đó chứa thứ chất lỏng s ền sệt, một giọt máu ở đáy bát tựa như viên kim cương đỏ vậy.

Yến Thanh c ầm tay tôi, hỏi:

– Thử xem nhé?

Tôi nhắm mắt, đúng là một tên thích tự quyết định thay người khác:

– Đã nằm trong tay ông r ồi thì có thể không thử được à, danh y?

Yến Thanh nhanh nhẹn đâm vào ngón tay tôi, một giọt máu của tôi rơi vào chiếc bát.

Tôi ngò vức nhìn hai giọt máu cách xa nhau trong chiếc bát, Yến Thanh thấy thế bèn giải thích:

– Trong cái bát này ta thả một loại keo đặc biệt cùng với máu của Kinh Ninh, bây giờ ta đang tìm một loại máu có thể tương thích với nó.

Tôi rút tay, ngậm ngón út vào miệng để c ầm máu:

– Theo hiểu biết của ta, máu của người thân mới có thể hòa lẫn vào nhau.

Hai giọt máu vẫn cách xa nhau, song dần lại gần nhau hơn.

– Ông thấy r ồi đấy, t ô không giúp được.

Yến Thanh băng bó cho tôi, sẵn tiện giải thích:

– Ta đã cho loại thuốc đặc biệt mà đây cũng không phải nhỏ máu nhận thân nên sẽ khác với bình thường. Có một loại máu có thể tương thích với tất cả các loại máu.

Ông ta vừa dứt lời, hai giọt máu dính vào nhau. Tôi nhận ra Yến Thanh phẫn chấn hẳn, khiến tay tôi tê rần.

Đây là...

– Tuyệt vời, rất tương thích, cô có thể giúp bệnh nhân của ta rồi. – Yến Thanh vô cùng hào hứng.

– Giúp thế nào? – Tôi hỏi.

Đôi mắt Yến Thanh lóe lên tia sáng:

– Truyền máu cho người khác để đi đầu chế thuốc mới có thể thành công.

– Sử dụng máu của tôi ư? Thật là lỗ bịch. – Tôi cười lạnh rút tay mình về, nhìn sâu vào đôi mắt của Yến Thanh – Dựa vào đâu tôi phải cứu Khinh Ninh, để cho cô ta và Tô Du sống hạnh phúc trăm năm ư?

Tôi nói xong lập tức quay người đi về phía cửa, thế nhưng đôi chân thoáng khựng lại trước ngưỡng cửa một bước. Chẳng biết Tô Du đứng ở trước cửa từ khi nào. Chàng chau mày hỏi tôi:

– Cô có đồng ý không?

– Thái tử không nghe thấy à?

Tôi cười lạnh, sau đó lách người định đi. Nhưng Tô Du vội túm tay tôi lại:

– Chúng ta có thể trao đổi, cô muốn gì cũng được.

– Vậy nếu tôi muốn mạng anh thì sao? – Tôi bình tĩnh hất tay Tô Du ra
– Đổi lại là anh, một mạng đổi một mạng, lời lắm phải không? Tô Du, anh có đồng ý không?

Tô Du, nếu em không thể cho yêu cầu của chàng, vậy đòi hỏi của em chàng càng không thể cho. Chàng yêu cô ta đến mức không cần cả mạng sống ư?

Hết chương 3

XIN ĐỪNG QUÊN

Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Tô Du không đáp lại tôi, chàng chỉ đứng nhìn tôi bước đi.

Sau bữa cơm tối, tôi và Hương nhi đi dạo trong sân. Hương nhi hỏi tôi hôm nay chỗ Yến Thanh ấy có gì, tôi bèn chuyển chủ đề hỏi em ấy, mẹ tôi là người như thế nào.

Hương nhi cúi đầu suy tư một lúc rồi mới đáp:

– Công chúa là báu vật của nương nương. Tuy có rất nhiều lời nói bóng gió về sự ra đời của Công chúa, chúng em đều biết rằng nương nương rất yêu người.

Sau đó Hương nhi không nói thêm nữa.

Tôi cũng im lặng, bảo Hương nhi về trước, lát nữa tôi tự về sau. Em ấy gật đầu lui xuống, tuy nhiên mới được mười bước đột ngột quay lại nói to với tôi:

– Công chúa, Hương nhi không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng người phải nhớ mang Hương nhi theo đó ạ.

Tôi ngăn người, gật đầu.

Hương nhi à, ta thật sự không biết mọi chuyện sẽ diễn tiến thế nào, ngay cả khi bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Giống như tôi và Tô Du vậy, chia cắt là con đường giải thoát duy nhất cũng là niềm vui đối với chàng, còn với tôi có lẽ nó là sự mãn nguyện.

Khi tôi trở lại phòng đã gần nửa đêm. Hương nghi đốt nến trong phòng cho tôi, ánh nến phản chiếu bóng người trên cửa, mờ mờ ảo ảo.

Tô Du đến đây làm gì?

Ban ngày tôi mới nói muốn mạng chàng, ấy vậy mà chàng chẳng sợ tôi thực sự muốn giết chàng.

Tôi đẩy cửa vào, trong phòng không có người hầu, còn Tô Du đang nằm nhoài ngủ trên mặt bàn. Nghe thấy tiếng động, chàng mở mắt nhìn tôi và cười như một đứa trẻ. Đôi mắt biết cười ấy ánh lên sự ngây thơ, quyến rũ cực kì.

Mặt bỗng chốc đỏ bừng, tôi lập tức dời ánh mắt sang chỗ khác, hắng giọng hỏi:

– Đêm hôm khuya khoắt, Thái tử đến đây làm gì vậy?

Tô Du ngáp một cái, trả lời:

– Vốn dĩ là vợ chồng, bản cung đến đây cũng là chuyện bình thường.

Chàng đứng lên, tiến sát gần tôi.

– Chẳng lẽ ta không hay đến nên cô quên mất sự thật này ư?

Tôi lờm hẩn, cất bước đến bên giường rồi ngã xuống, sau đó tự nhiên cởi áo khoác ra, đắp chăn rồi đáp:

– Đương nhiên chưa quên. Vậy tôi ngủ trước, Thái tử cứ tự nhiên.

Dứt lời, tôi không thèm để ý đến hẩn nữa mà lên thẳng giường đắp chăn đi ngủ.

Một lát sau, tôi nghe thấy tiếng thở dài và tiếp đó là âm thanh cởi quần áo sột soạt. Một bên giường lún xuống, hiển nhiên hẩn đã lên giường.

Trong thoáng chốc má tôi nóng bừng, cái chân muốn đá Tô Du xuống khỏi giường. Tô Du nhẹ nhàng tránh được, thì thàn vào tai tôi:

– Chính hôm nay cô đã nói cô muốn ta. Ta đã nghe theo tự đưa mình đến cửa, chẳng lẽ cô muốn đổi ý, trả lại hàng?

Anh giỏi lắm! Tôi chợt nhận ra một đi ều, xét trên nhiều phương diện, tôi mãi mãi không phải là đối thủ của tên đó!

Sau đêm ấy, Tô Du không gấp gáp chữa bệnh cho Khinh Ninh nữa mà rảnh rỗi “theo” tôi.

Một ngày nọ, tôi buồn chán đang định chuẩn bị ra ngoài đi dạo thì bị Yến Thanh ngăn lại ở cổng.

Mấy ngày nay tôi đều không gặp ông ta, hằng ngày Yến Thanh đều bận rộn việc nghiên cứu thuốc trong hiệu thuốc, kiểm tra tình hình bệnh của Khinh Ninh, gần như không có thời gian rảnh rỗi.

– Nghe Thái tử nói nương nương đ ồng ý bệnh nhân của tôi, vì sao vậy?

Lời nói của Yến Thanh làm tôi sửng s ờ, không ngờ ông ta lại hỏi vấn đề đ ề đề, tôi bật cười:

– Danh y đã nói, ta chắc chắn sẽ giúp đỡ người bệnh. Ta vẫn có câu này, vì tri kỉ này của ông bèn hi sinh một lần vậy.

Ông ta nhìn tôi một lúc lâu rồi mới nói:

– Vậy mời Thái tử phi nương nương tối nay cho máu được chứ?

Tôi đ ồng ý rồi đi một mạch ra khỏi phủ Thái tử.

Tôi đến lầu Hương Mãn. Ông già vẫn chưa về. Hôm nay đường phố khá yên bình, không có gì vui để xem.

Trời gần tối, tôi đến một quán trọ nhỏ uống rượu. Vẫn gọi hai bầu rượu và mang cái bầu rượu chưa uống về.

Bà chủ nhìn tôi một lúc lâu, chột mím cười và nói:

– Nghĩ kĩ rồi à?

– Người không có ở đây, rượu đành phải mang đi. – Tôi trả lời.

– Không có thì làm sao, mang đi thế nào? – Bà chủ hỏi.

Tôi không đáp, trả tiền rượu rồi rời đi. Nếu tôi đoán không sai, tối nay Yến Thanh sẽ thực hiện.

Tôi tìm Yến Thanh lúc Hương nhi đã say giấc nồng. Tôi không nói với em ấy tối nay mình sẽ ra ngoài vì sợ em ấy cản nhắc.

Nào ngờ tôi gặp Tô Du ở ngoài cửa. Chẳng biết chàng đã đứng đây bao lâu, bây giờ đã là cuối thu mà chàng chỉ mặc một chiếc áo khoác mỏng, khuôn mặt tái nhợt.

Thấy tôi đi ra, chàng mím cười hỏi tôi có thời gian ng ồi cùng chàng không.

Tôi biết Yến Thanh sẽ chờ tôi bên đ ồng ý.

Tô Du không nói chuyện, chỉ ng ồi với tôi trên bậc thềm đá trước cửa. Tôi nghĩ uống rượu dưới ánh trăng là thứ có thể thay đổi bầu không khí, thế là về phòng lấy rượu ra.

Tô Du không hay uống rượu, trước khi ăn cơm phải mời người khác trước rồi mới ăn. Tối nay không hỏi tên loại rượu, nhận rượu từ tay tôi rồi rót một ly.

Tôi không uống rượu, chỉ nhìn chàng uống. Bình rượu nhanh chóng vơi đi một nửa, Tô Du bỗng nhiên hỏi tôi:

– Sao không uống cùng?

Tôi không đáp, không nhìn Tô Du nữa mà ngược lên ngắm trăng. Cho đến khi Tô Du uống hết bình rượu mới trả lời:

– Tô Du à, anh có biết không, bình rượu này tôi vẫn luôn để dành cho anh, kể từ khi tôi đến đây.

Tôi không quan sát vẻ mặt của Tô Du, nói nhanh như những hạt đỗ lăn tròn trên đất:

– Tôi luôn nghĩ, bao giờ anh thích tôi tôi sẽ đưa bình rượu này cho anh uống. Có đi ầu, đến bây giờ tôi mới nhận ra đó là đi ầu không thể.

Giọng tôi bắt đầu nghẹn ngào.

– Anh biết không, ban đầu tôi đi ầu đếm từng ngày đã trôi qua, đếm đến khi nào trong mắt anh có tôi. Sau đó tôi quyết định không đếm nữa, thời gian một ngày ngắn quá, tôi nghĩ đếm năm sẽ tốt hơn. Cuối cùng bây giờ tôi không muốn đếm nữa. Tô Du, tôi mệt lắm rồi, tạm biệt!

Tôi đứng dậy, giả vờ nói lời tạm biệt với Tô Du:

– Thái tử điện hạ, tôi phải đến chỗ Yến Thanh rồi, tạm biệt nhé!

Tôi vẫy tay với Tô Du, nhanh chóng sải bước về phía trước. Tô Du đứng phắt dậy, ôm lấy tôi từ đằng sau.

Những giọt nước mắt bỗng chốc trào khỏi bờ mi không kiểm soát nổi, tôi quay lại ôm chầm Tô Du, sau đó đẩy chàng ra và bước đi thật nhanh.

Tô Du không đuổi theo.

Yến Thanh chờ tôi ngoài cửa nhưng ông ta không đưa tôi vào phòng mà rẽ vào một rừng cây nhỏ.

Tôi không hề biết trong rừng cây nhỏ của phủ Thái tử sẽ có phong cảnh đặc biệt thế này. Xuyên qua cánh rừng rậm rạp xuất hiện một mảnh đất trống hình tròn với một hồ xây bằng đá cẩm thạch ở giữa. Đáy hồ đầy chất lỏng màu đen. Yến Thanh dặn tôi đừng để ngã, nếu không sẽ mất mạng.

Yến Thanh rạch cổ tay tôi bằng một con dao găm, máu chầm chậm chảy dọc theo bức tường màu đỏ vào trong hồ.

Chất lỏng màu đen trong hồ như có sự sống vậy, nồn nóng trườn lên bờ tường cuốn máu xuống.

Chất lỏng màu đen liên tục nhảy lên làm tôi hơi choáng váng, người lão đảo. Yến Thanh nắm chặt tay tôi, nói khẽ:

– Đừng dịch chuyển, hồ thuốc này có linh hồn, rơi xuống rồi cả người cô sẽ thành thuốc, cho dù Đại La thần tiên cũng không cứu nổi đâu.

Tôi buộc phải bình tĩnh lại, tái nhợt hỏi:

– Yến Thanh, ông biết ông già không?

Ông ta liếc nhìn tôi:

– Trên đời này nhiều ông già lắm.

Tôi mỉm cười:

– Ta không nói đùa. Ông già nói với ta sư đệ ông ấy là danh y và còn nói ta sẽ gặp người này. Ta đoán ông chính là sư đệ của ông ấy.

– Ta có một sư huynh, nhưng hắn là kẻ thù của ta. – Yến Thanh siết chặt tay tôi, máu bất ngờ trào ra.

Chất lỏng màu đen nhảy lên ngày càng nhiều, leo lên cổ tay tôi rồi nhanh chóng thấm vào máu. Cảm giác mát lạnh tràn lên từ cổ tay và bắt đầu ăn mòn ý thức của tôi.

Yến Thanh lấy lá bùa ra, lẩm bẫm đọc lời chú, ông ấy cắn đầu ngón tay mình, giọt máu chảy xuống tay tôi.

Con mắt Yến Thanh chợt đỏ quạch, ánh trăng bàng bạc phản chiếu gương mặt ấy trắng bệch đến lạ:

– Rốt cuộc cô là ai? Mẹ cô ở đâu?

Yến Thanh trước mắt tôi y hệt quỷ hút máu, tôi khó hiểu.

– Mẹ ư? Đáng lẽ mẹ nên được ở một nơi yên tĩnh.

Một nơi không bao giờ bị người khác làm phiền.

Cảm giác mát lạnh tiến dần vào tim. Tôi nghĩ mình sẽ nhanh chóng được rời khỏi những thứ đáng ghét này.

Mất.

Quang cảnh xung quanh mờ dần mờ dần. Yến Thanh lay mạnh người tôi, ông ấy muốn cầm máu cho tôi, còn muốn hỏi tôi gì nữa đây. Nhưng trước tiên tôi muốn thoát khỏi sự khống chế của ông ấy nên cố gắng hết sức nhảy xuống ao.

Tô Du, lần này tạm biệt thật sự.

Hết chương 4

XIN ĐỪNG QUÊN

Tiểu Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương Cuối

Mỗi câu chuyện đều có một tiền truyện mở đầu.

Ai ai cũng đều có quãng thời gian tuổi trẻ nông cu ồng, kể cả Thái tử tràn đầy nhiệt huyết. Điều đó không sai nhưng vinh quang của chàng tổn thương đến người khác. Mấy vị Hoàng thúc đều bị Tô Du lạnh lùng ra lệnh sát hại. Minh tranh ám đấu không thể tránh khỏi. Ngay lúc Tô Du chán nản nhất, chính Khinh Ninh đã cứu chàng.

Đến đây thì tôi đã hiểu.

Tô Du, đôi ta đều không sai, chỉ do gặp gỡ quá muộn.

Tôi mở một y quán tại quê hương của ông già, đặt tên là “Vong Du”.

Ông già đã cứu tôi, song do sử dụng thuật cấm huyết nên nửa năm sau ông ấy đã qua đời. Hôm ông già mất, Yến Thanh đã đến đây nhưng chỉ lẳng lặng ngồi bên đến khi ông nhắm mắt xuôi tay.

Chôn cất ông già xong xuôi, chú ấy hỏi tôi, ông già có nói gì với tôi không. Tôi biết rõ chú ấy chỉ chuyện gì nhưng vẫn lắc đầu.

Tôi biết có khả năng chú ấy là cha mình.

Mười mấy năm trước, khi mẹ tôi và phụ vương cùng xuống miền Nam vi hành, bà đi nhầm vào một vườn thượng uyển của người tu đạo, họ mến nhau. Khi người ấy muốn đưa mẹ bỏ trốn, sư huynh bèn nhốt người ấy lại vì sự an toàn của môn phái, vì vậy bà đành trở lại cung cấm.

Đó là lí do tại sao Yến Thanh nói ông già là kẻ thù của chú ấy.

Người dân thỉnh thoảng sẽ đưa tin về Tô Du về thị trấn nhỏ này.

Chàng lên ngôi Hoàng đế, Kinh Ninh cũng rời khỏi chàng.

Nơi nơi truyền tin chàng sắp sửa lập Hậu, không phải Kinh Ninh nên cả nước hân hoan vui mừng.

Sau hôm đó tôi không dẫn nỗi lòng bèn lên kinh thành, trong thành giăng đèn kết hoa, quang cảnh tưng bừng náo nhiệt. Tôi ngắm nhìn tường Hoàng cung cao vời vợi mà khóe mi ươn ướt.

Bỏ lỡ tức là không có duyên, không có duyên hãy nên buông tay.

Như Yến Thanh với mẹ tôi, hay như tôi và Tô Du vậy.

Chỉ chốc lát sau tôi len mình vào đám đông chuẩn bị rời khỏi, song không ngờ tay bị giữ lại. Ngoảnh đầu nhìn lại, lập tức bắt gặp một đôi mắt sâu hun hút, người ấy mỉm cười dịu dàng với tôi: “Nghĩ lẽ sắp bắt đầu rồi mà sao bây giờ em mới xuất hiện? Đã muộn thì muộn hẳn vậy đi.”

Hết.